

သတိုးတေဇ

ငါတို့စောင့်နေကြတယ်

အခန်း (၁)

"ကဲဟာ ... သေစမ်း"

"မလုပ်နဲ့ မမစုလတ်၊ မလုပ်ပါနဲ့ ဆိုနေဟာ"

ကျွန်မက မောင်လေးဖိုးသား၏ လည်ပင်းကို နောက်ဘက်မှ နေ၍ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ညှစ်ထားရာ ဖိုးသားတစ်ယောက် ထွန်ထွန်လူးနေ၏။ ကျွန်မက သဘောကျစွာ ရယ်မောရင်း လက်ကို ဖြေလျှော့ပေးလိုက်တော့မှ ဖိုးသားက ဂုန်းခနဲထရပ်ကာ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့်

"အဲဒီလို မနောက်ပါနဲ့ လို့ နင့်ကို ငါ ဘယ်နှခါ ပြောရမလဲ မမစုလတ်၊ နင် ငါ့ကို အမြဲတမ်း ခေါင်းရှုပ်အောင် လုပ်တယ်၊ သန်းမ သေလို့ ဝင်စားတာလား မသိဘူး"

ဖိုးသား၏ ခပ်စွာစွာ စကားကြောင့် ကျွန်မသူငယ်ချင်း ဖြစ်သူ ပုံပုံက အူလိုက်သည်းလိုက် ရယ်၏။ ပုံပုံအဖို့ တော့ ဖိုးသား ပါးစပ်မှ ထွက်သမျှ စကားလုံးတိုင်းသည် ပြက်လုံးကောင်းများ ဖြစ်နေပုံရ၏။

ကျွန်မက

"ဟဲ့ ပုံပုံ လာမယ့် မောင်မယ်သစ်လွင် ကြိုဆိုပွဲကျရင် နင်နဲ့ ငါ ဘာအစီအစဉ် လုပ်ရမလဲဆိုတာ အကြံပြု သိလား၊ မျက်လှည့်ပွဲ လုပ်မယ်ဟာ၊ ငါတို့ နှစ်ယောက်က ဖိုးသားကို တစ်ခါတည်း လက်စတုံးသွားအောင် ကိုယ်ယောင်ဖျောက်ပြလိုက်ရင် မကောင်းဘူးလား"

ကျွန်မစကားကြောင့် ဖိုးသားက မဲ့ရွဲပြီး ကျွန်မကို လျှာထုတ်ကာ ပြောင်ပြသည် ။ ဇီးထုပ်တွေ စားထားသောကြောင့် သူ့လျှာတစ်ပြင်လုံး မရမ်းရောင် သန်းနေ၏။

ထိုစဉ် မေမေက ထမင်းစားပန်းကန် တစ်ထပ်ကြီးကို သယ်ပြီး မီးဖို ထဲသို့ ဝင်လာ၏။ ထို့နောက် သူမက ပန်းကန်ပြားများကို အိုးတွေခွက် တွေ ထည့်ထားသည့် ကတ်ထူစက္ကူပုံးများ နံဘေး၌ ချထားလိုက်၏။

မနေ့ကမှ ပင် ဒီအိမ်ကြီးသို့ ပြောင်းလာခဲ့ရသည် ဖြစ်သောကြောင့် တချို့အထုပ်အပိုးများမှာ လုံးဝ မဖွင့်ရသေး။ ပစ္စည်းပစ္စယ အားလုံးကို လည်း နေရာတကျဖြစ်အောင် မထားသိုရသေးချေ။

မေမေက ကျွန်မကို မျက်မှောင်ကုတ်၍ ကြည့်လိုက်ရင်း

"စုလတ်နော် သမီး စကားပြောတာ ဆင်ခြင်စမ်း၊ တစ်ခါတလေ ကို ယ်ပြောတဲ့ စကားတွေက ပါးစပ်စီးတတ်တယ်၊ တော်ကြာ မောင်လေး တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှ ငါပြောလိုက်မိလေခြင်း ဆိုပြီး နောင်တရမနေနဲ့ "

ကျွန်မက မေမေ မကြားအောင် တီးတိုးလေသံဖြင့်

"စိတ်ချပါ မေမေ၊ သမီး ဘယ်တော့မှ နောင်တရမှာ မဟုတ်ပါဘူး"

"ဟော ကြားလား မေမေ၊ မမစုလတ်က သူ့ကြောင့် သားတစ်ခုခု ဖြစ်သွားရင် နောင်တမရဘူးလို့ ပြောနေတယ်"

မောင်လေးဖိုးသားက ကြားဖြစ်အောင် ကြားသွားပြီး မေမေ့ကို အော်တိုင်နေ၏။ ကျွန်မက

"ငါက ပျော်စေပျက်စေ ပြောတာပါဟာ"

"နင်က လူပျက်မပဲ"

ဖိုးသား၏ မကျေမချမ်း ရေရွတ်လိုက်သော စကားကြောင့် ပုံပုံက ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်ပြန်လေသည်။ ။

ဘာကြောင့်များ ပုံပုံတစ်ယောက် ဖိုးသားကို လူရွှင်တော် တစ်ယောက်လို အောက်မေ့ နေပါလိမ့်ဟု စဉ်းစားမရ။ ပုံပုံတစ်ယောက်တည်းတင် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မ သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံးက ဖိုးသားကို တော်တော်လေး ချစ်ကြသည်။ ။

သူတစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဘယ်နေရာမှာ များ သွားပြီး ချစ်မွှေးတွေ ပေါက်နေသလဲ မသိပါ။

မေမေက

"စုလတ်နော် သမီးက လူကြီးဖြစ်နေပြီ၊ ဖိုးသားက အခုမှ (၉) နှစ်ပဲရှိသေးတာ၊ သမီး မောင်လေးကို သမီးမှ ဂရုမစိုက်ရင် ဘယ်သူ ဂရုမစိုက်မှာလဲ"

မေမေစကားကြောင့် ကျွန်မ ပခုံးတွန့်ရုံ တွန့်ပြလိုက်၏။

မလှမ်းမကမ်းမှ ဖိုးသားက လှမ်းပြီး ပြောင်ပြနေသည် ကို မြင်ရသည်။ ။

.....

နောက်ထပ် ရက်အနည်းငယ် ကြာလျှင် ဒါတွေ ဖြစ်လာမည် ဆိုသည်ကိုသာ ကျွန်မ ကြိုသိခဲ့လျှင် ဖိုးသားကို ဒီလို ဆက်ဆံခဲ့မှာ မဟုတ်တာ သေချာပါသည်။ ။

တကယ်ပဲ နောက်ရက် အနည်းငယ်အကြာမှာ ကျွန်မ မောင်လေးဖိုးသား တစ်ယောက် ဟောဒီ လောကကြီးထဲက အပြီးအပိုင် ပျောက်ကွယ်သွားမှာ ကို ကျွန်မ ကြိုတင် မသိခဲ့ချေသည် တကား။

အခန်း (၂)

"သမီးရေ စုလတ်၊ မေမေ့ကို ဟောဒီ အထုပ်အပိုးတွေ လာဖြေပေးဦး

"

မေမေ့ခေါ်သံ အဆုံးတွင် ဖိုးသားက အူလျားဖားလျား ပြေးသွားပြီး

"သားလုပ်ပေးမယ် မေမေ၊ အထုပ်တွေအားလုံး သားဖွင့်ပေးမယ်"

"ဟဲ့ ဟဲ့ မလုပ်နဲ့ ၊ အားလုံးထုတ်လိုက်ရင် ရှုပ်ပွကုန်မှာ ပေါ့၊
မီးဖိုချောင်အတွက် လိုတဲ့ ဟာတွေကိုပဲ အရင်ထုတ်ဦးမယ်"

ကျွန်မက

"ဒါဆိုလည်း ဖိုးသားကိုပဲ ခိုင်းလိုက်တော့ မေမေ၊ ပုံပုံကို သမီးပဲ ဒီအိမ်ကြီးအနံ့ လျှောက်ပြ လိုက်ဦးမယ်"

"ဟုတ်တယ် အန်တီရဲ့ ၊ မနေ့က အန်တီတို့ ဒီအိမ်ကြီးကို ပြောင်းလာကတည်းက သမီးက လိုက် လာပြီး ကြည့်ချင်နေတာ၊ အန်တီတို့ အလုပ်ရှုပ်မှာ စိုးလို့ "

"ဪ အေးအေး၊ ဒါဆိုလည်း စုလတ်နဲ့ ပဲ လျှောက်ကြည့် လိုက်လေ ၊ အိမ်က အရမ်းကြီးပြီး မသုံးဘဲ ထားတဲ့ အခန်းတွေက များ တော့ တချို့ အခန်းတွေက ဖုန်တသောသောနဲ့ ၊ သတိထားပြီး သွားကြနော်၊ အံမယ် သမီးက နားရွက်တစ်ဖက်တည်းမှာ နားပေါက် သုံးပေါက်တောင် ဖော

ကံထားပါလား"

မေမေက ပုံပုံ၏ နားရွက်ကို အနီးကပ်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်၏။ ပုံပုံက

"ဟုတ်တယ် အန်တီရဲ့ ၊ ဒီမှာ ကြည့်ပါလား"

ပုံပုံ၏ စတိုင်လ်က ဒီလိုပင် အမြဲတမ်း ခေတ်ဆန်နေသည် ။ အဝတ်အစား ဆိုလျှင်လည်း တောက်ပသော အရာတွေကိုသာ ရွေးပြီး ဝတ်တတ်၏။ ကျွန်မနှင့်တော့ ဆန့်ကျင်ဘက်ပင်။ မီးခိုးရောင်မှိုင်းမှိုင်း အရောင်တွေသာ ကြိုက်တတ်သော ကျွန်မနှင့်အတူ တွဲပြီး လမ်းထွက်သည့် အခါတိုင်း ပုံပုံ၏ စတိုင်လ်က ထူးထူးခြားခြား ပေါ်လွင်နေသည် ။

မောင်လေးဖိုးသားက မေမေနှင့် ပုံပုံတို့ ကြားသို့ အတင်းတိုးဝင်လာပြီး

"မေမေ သားလည်း နှာခေါင်းမှာ အပေါက်ဖောက်ချင်တယ်။ ပြီးရင် ရွှေကွင်းလေး တပ်ပေးနော်"

ဖိုးသား၏ စကားကြောင့် မေမေ့ခမျာ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားရ၏။ ကျွန်မက ဖေဖေ၏ လက်သမားသုံး သေတ္တာထဲမှ တူတစ်ချောင်းကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး

"ကဲ လာခဲ့ ဖိုးသား၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် ဖောက်ပေးမယ်"

ဖိုးသားက သူ၏ မရမ်းရောင် ထနေသော လျှာကို ထုတ်ကာ ပြောင်ပြပြန်၏။ မေမေက

"ကဲ ညည်းတို့ သွားမှာ သာ သွားကြစမ်းပါဟယ်၊ ဒီကောင်လေးကို စမနေကြစမ်းနဲ့ ၊ ငါစိတ်ရှုပ်လွန်းလို့ "

မေမေစကားကြောင့် ပုံပုံက ရယ်မောရင်း ကျွန်မနောက်မှ လိုက်ပါလာခဲ့တော့သည်။ ။

ဒီလိုနှင့် ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်သား အပေါ်ထပ်ဆီသို့ တက်သော လှေကားအနီးသို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ။ ပုံပုံက တစ်ဝက်တစ်ပျက် ကွာကျနေသော နံရံကပ်စက္ကူများ ၊ အိုးမင်းအက်ကွဲ နေသော အင်္ဂတေသားများကို ကြည့်ရင်း

"ဒီအိမ်ကြီးရဲ့ သက်တမ်းက တော်တော်ကြာပြီ ထင်တယ်နော်"

"ဟုတ်တယ် အနည်းဆုံးတော့ နှစ်ပေါင်း (၈၀) လောက်တော့ ရှိပြီထင်တာပဲ၊ ဒီအိမ်ကို ဝယ်ကာစတုန်းကဆိုရင် အခြေအနေက တော်တော်ဆိုးတာ၊ အခုလောက် နေလို့ ထိုင်လို့ ဖြစ်နေတာတောင် ဖေဖေနဲ့ မေမေက ပြီးခဲ့တဲ့ လကတည်းက နည်းနည်းစီ လာပြင်ထားလို့ ဟ"

ကျွန်မ စကားပြောနေစဉ်မှာ ပင် ခြေလှမ်းလိုက်တိုင်း ကြမ်းခင်းက တကျိကျိ မြည်နေ၏။ ပုံပုံက

"သရဲကားတွေထဲမှာ ပါတတ်တဲ့ အိမ်ကြီးမျိုးနဲ့ တူတယ်နော်"

"ငါကတော့ အဲဒါတွေ မတွေးမိပါဘူးဟာ၊ ဒီလို ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း နေရတာကိုပဲ စိတ်ချမ်းသာလှပါပြီ၊ နင် သိတဲ့ အတိုင်းပဲလေ အရင်တုန်းက တိုက်ခန်းနဲ့ နေရတာဆိုတော့ ဖေဖေနဲ့ မေမေက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ငါ့အတွက် သီးသန့်အခန်း ဖွဲ့ပေးနိုင်မှာ လဲ၊ ထပ်ခိုးလေးပေါ်မှာ ပဲ ငါနဲ့ ဖိုးသား နေရတာ၊ အခု ဒီအိမ်ရောက်မှ ငါ့အတွက် ကိုယ်ပိုင်အခန်း ကျယ်ကျယ်ရတော့တယ်၊ အိမ်အိုတာ ဟောင်းတာက အရေးမကြီးပါဘူးဟာ"

ကျွန်မက ညည်းညည်းတွားတွား ပြောလိုက်သည်။ ။ ပုံပုံက

" လာလေဟာ၊ နင့်အခန်းကို သွားကြည့်ကြရအောင်"

"ဟဲ့ ဟဲ့ လှေကားလက်ရန်းကို မမှီနဲ့ ဟ၊ သစ်သားတွေက ဆွေးနေပြီ
၊ တော်ကြာ ကျိုးကျသွား လိမ့်မယ်"

ကျွန်မက ပြောရင်း လှေကားအပေါ်သို့ တက်ရန် ခြေလှမ်း ပြင်လိုက်
သည် ။ ထိုစဉ် ကျွန်မ မျက်လုံးများက တစ်စုံတစ်ရာကို မြင်ပြီး ခြေလှမ်း
တုံ့သွား၏။

"နေဦး ပုံပုံ၊ ဟိုမှာ မြေအောက်ခန်းထဲ ဆင်းတဲ့ တံခါးကို ဘယ်သူ ဖွ
င့်ထားပစ်ခဲ့ပြန်ပြီလဲ မသိဘူး။ ငါ သွားပိတ်လိုက်ဦးမယ်၊ ကြောင်တွေ
ဘာတွေ ဝင်နေမှာ စိုးလို့ "

ပုံပုံက လှေကားပေါ် တက်နေရင်း တန်းလန်းမှ

"မြေအောက်ခန်းထဲမှာ ဘာတွေရှိသလဲ စုလတ်"

"ဘယ်သိမလဲဟ၊ ငါတောင် တစ်ခါမှ ဆင်းမကြည့်ရသေးဘူး။ မှော
င်လည်း အရမ်းမှောင်တယ်၊ ပြီးတော့ အကောင်သေ တစ်ကောင်ကောင်
ကို မြှုပ်ထားသလိုမျိုး အနံ့ကလည်း ပုပ်အဲ့အဲ့နဲ့ "

ကျွန်မက နှုတ်ခမ်းကို အနည်းငယ် မဲ့ကာ ပြောလိုက်ရင်း မြေအော
က်ခန်းတံခါး ရှိရာဆီသို့ လျှောက်သွားလိုက်သည် ။ ပွင့်နေသော အံဖုံးတံ
ခါးကို ပိတ်ရန် လက်လှမ်းလိုက်စဉ်မှာ ပင် ထူးဆန်းသော
အသံတစ်ခုကြောင့် ကျွန်မ၏ လက်တွေ လေထဲမှာ ပင် ရပ်တန့်သွားကြ
၏။

ညည်းညူသံတစ်ခု။

ဟင် မြေအောက်ခန်းထဲမှာ ဘယ်သူ ရောက်နေပါလိမ့်။ ကျွန်မ အသ
က်ပင် မရှူမိဘဲ စောင့်ဆိုင်း နားထောင်နေမိသည် ။ ကုတ်ခြစ်သံလိုလို
ခြေသံလိုလို အသံတိုးတိုးဖျော့ဖျော့ တစ်ခုကို ကြားရလေသည် ။

ကျွန်မက ကိုယ်ကို ငဲ့ကိုင်ကာ မြေအောက်ခန်းထဲသို့ ဆင်းသော
လှေကားရင်းဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ မှောင်နေလွန်းသောကြောင့်
ဘာမှ မမြင်ရ။

ထိုစဉ် တစ်စုံတစ်ယောက်၏ ညည်းတွားသံကို ကြားရပြန်လေသည်
။ ညည်းသံက တိုးဖျော့လွန်းသောကြောင့် ဟိုးအဝေးကြီးမှ လာသည် ဟု
ထင်ရ၏။ နောက်ပြီး သံမဲတလင်းပေါ် ရှုပ်တိုက်သွားသော ခြေသံတွေကို
လည်း ကြားရသည် ။

"မြေအောက်ခန်းထဲမှာ ဘယ်သူလဲ"

ကျွန်မက လှမ်းမေးရင် မြေအောက်ခန်း မီးခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်
။

တစ်ကြိမ်။

နှစ်ကြိမ်။

သုံးကြိမ်။

လုံးဝမီးလင်းမလာပါ။

"ဖိုးသားလား၊ ဖိုးသားရေ မြေအောက်ခန်းထဲမှာ လား"

ကျွန်မအသံက လိုဏ်ဂူထဲမှာ လို ဟိန်းထွက်သွားသည် ။

"မမစုလတ်လား၊ ဘာလို့ ခေါ်နေတာလဲ ငါမအားသေးဘူး၊ ဒီမှာ မေ
မေ့ကို ကူနေရတယ်"

ဖိုးသား၏ အသံက မီးဖိုခန်းဆီမှ လွင့်ပျံ့လာ၏။ သေချာပြီ၊ ဒါဆိုလျှင်
မြေအောက်ခန်းထဲမှာ ရှိနေသူက ဖိုးသား မဟုတ်နိုင်တော့။

ဖေဖေများ လား။ ဖေဖေ အစောကြီး အိမ်ပြန်ရောက် နေတာများ

လား။

"ဖေဖေလား မြေအောက်ခန်းထဲမှာ ဘာဆင်းလုပ်နေတာလဲ"

မေးသာ မေးရသည် ။ ကျွန်မအသံတွင် ယုံကြည်မှုမပါ။ ခြောက်ကပ်
ကွဲအက်နေသည် ။

"ဖေ ... ဖေ"

မည်သည့် တုံ့ပြန်သံမှ မကြားရ။ တိတ်ဆိတ်နေသည် ။

ကျွန်မ အသက်ရှူရန် မေ့လျော့နေခဲ့၏။ အဲသည့်အချိန်မှာ ပင် ရှည်
လျားတိုးညှင်းသော သက်ပြင်းချသံ သဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရသည် ။

ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်သွား၏။

ထို့နောက် မြေအောက်ခန်းထဲမှ စကားတီးတိုး ခေါ်ငင်သံကို ကြားလို
က်ရလေတော့သည် ။

"ဖိုးသားရေ ... မင်းအလာကို ငါတို့ စောင့်နေကြတယ်၊ လာခဲ့တော့
ဖိုးသား ... လာခဲ့ ... လာခဲ့တော့"
